

TURNING A NEW LEAF

The Talmud states that three categories of people are absolved of all their sins: the newly married, the newly appointed leader, and the newly appointed 'sage.'

Why? Is this absolution attainable for ordinary people?

Life-lessons from Esau, Rabbi Ze'irah, and Israel's third president.

STUDENT BOOKLET

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

PARSHAT TOLDOT

Parshat Toldot

Dedicated in loving memory of
Rabbi Mendy Sasonkin
Shliach of the Rebbe to Akron, Ohio
*Yartzeit, **Simchas Torah 5779***

Book of Genesis / Bereshit

Dedicated by
Marty & Kate Rifkin
KMR Group Foundation

Vancouver, WA

For sponsorship opportunities, email jewishinsights@shluchim.org

©

Published and Copyright 2021 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5782 - 2021

Founded in 2007 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

A. Esau's Wedding

Source 1 Genesis 28:1-10

And Isaac called Jacob and blessed him, and he commanded him, “You shall not take a wife of the daughters of Canaan.” Arise, go to Padan Aram, to the house of Bethuel, your mother's father, and take yourself from there a wife of the daughters of Laban, your mother's brother. And may the Al-mighty G-d bless you and make you fruitful and multiply you, and you shall become an assembly of peoples. And may He give you the blessing of Abraham, to you and to your offspring, that you may inherit the land of your sojournings, which G-d gave to Abraham.” And Isaac sent Jacob, and he went to Padan Aram, to Laban the son of Bethuel the Aramean, the brother of Rebecca, the mother of Jacob and Esau.

And Esau saw that Isaac had blessed Jacob and sent him away to Padan Aram, to take for himself a wife from there, and he commanded him, saying, “You shall not take a wife of the daughters of Canaan.” And Jacob listened to his father and his mother, and he went to

וַיִּקְרָא יִצְחָק אֶל-יַעֲקֹב,
וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ וַיְצַוֵּהוּ, וַיֹּאמֶר
לֹךְ לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת
כְּנָעַן. קוּם לֶךְ פְּדָנָה אֲרָם,
בֵּיתָה בְּתוֹאֵל אָבִי אִמֶּךָ,
וְקַח-לָךְ מִשָּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת
לָבָן אַחֵי אִמֶּךָ. וְאֶל-שְׂדֵי
יְבָרְךְ אֲתָךְ, וַיְפָרֶךְ וַיְרַבֶּךְ,
וְהָיִיתָ לְקַהֵל עַמִּים. וַיִּתֵּן-
לְךָ אֶת-בְּרִכַּת אַבְרָהָם,
לְךָ וּלְזֶרְעֶךָ אֲתָךְ, לְרִשְׁתָּךְ
אֶת-אֶרֶץ מְגֻרֶיךָ אֲשֶׁר-
נָתַן אֱלֹקִים לְאַבְרָהָם.
וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת-יַעֲקֹב,
וַיֵּלֶךְ פְּדָנָה אֲרָם, אֶל-לָבָן
בֶּן-בְּתוֹאֵל הַהָרָמִי, אַחֵי
רֵבֶקָה אִם יַעֲקֹב וְעֵשָׂו.

וַיֵּרָא עֵשָׂו כִּי-בָרַךְ יִצְחָק
אֶת-יַעֲקֹב, וַשְׁלַח אֹתוֹ
פְּדָנָה אֲרָם לְקַחַת-לוֹ
מִשָּׁם אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ,
וַיְצַו עָלָיו לֵאמֹר לֹא-תִקַּח
אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן. וַיִּשְׁמַע
יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ,
וַיֵּלֶךְ פְּדָנָה אֲרָם. וַיֵּרָא
עֵשָׂו כִּי רָעוּת בָּנוּת כְּנָעַן
בְּעֵינָי יִצְחָק אָבִיו. וַיֵּלֶךְ

Padan Aram. And Esau saw that the daughters of Canaan were displeasing to his father Isaac. So Esau went to Ishmael, and he took Mahalath, the daughter of Ishmael, the son of Abraham, the sister of Nebaioth, in addition to his other wives as a wife. And Jacob left Beersheba, and he went to Haran.

עָשׂוּ אֶל־יִשְׁמָעֵאל, וַיִּקַּח
אֶת־מַחְלַת בַּת־יִשְׁמָעֵאל
בְּוֹאֲבָרְהֶם אַחֹת נְבִיּוֹת,
עַל־נָשָׂיו לֹא־אִשָּׁה. וַיֵּצֵא
יַעֲקֹב מִבְּעַר שְׁבַע וַיֵּלֶךְ
חֲרָנָה.

>> The Rebbe

Why The Twist in the Story?

At the end of the Torah portion, we read about Isaac sending Jacob off to Padan Aram. at the start of the next Torah portion, we read about Jacob's subsequent travels — “And Jacob left Beersheba, and he went to Haran.” But in the middle, between Isaac's words and Jacob's departure, the Torah pauses and tells a separate story regarding Esau: “Esau saw that the daughters of Canaan were displeasing to his father Isaac. So Esau went to Ishmael, and he took Mahalath, the daughter of Ishmael...” This raises a question: in the middle of a story about Jacob, why interrupt with a story about Esau?

בסיום הפרשה מסופר שיצחק שלח את יעקב פְּדָנָה ארם כו'. ובהתחלת הפרשה הבאה מסופר אודות הליכתו של יעקב - "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". ובאמצע הדברים - בין סיפור דברי יצחק ליעקב לסיפור אודות הליכתו של יעקב - מפסיקה התורה עם סיפור אודות עשו: "וירא עשו וגו' כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו, וילך עשיו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל גו'"¹ ולכאורה, דרוש ביאור: כאשר עומדים באמצע פרטי הסיפור אודות יעקב - מה מקום להפסיק עם סיפור אודות עשו!?

Was Esau A First-Class Groom?

Another question: Our sages state regarding Esau's new wife: "Was her name actually Mahalath? Wasn't her name Basemath [as cited elsewhere in the Torah]? Rather, this name teaches us that all Esau's sins were forgiven [as Mahalath stems from the Hebrew word for forgiveness, *mochel*]. This teaches us that all the sins of a bridegroom are forgiven."

גם צריך להבין: על הפסוק "ויקח את מחלת" - אמרו חז"ל: "וכי מחלת שמה והלא בשמת שמה? - אלא מלמד שנמחלו לו כל עוונותיו (עד שהדבר פעל גם אצלה - שנקראת בשם "מחלת") מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו."

Source 2 Genesis 26:34

And Esau was forty years old when he married Judith, the daughter of Beeri the Hittite, and Basemath, the daughter of Elon the Hittite.

*Rashi

Esau was compared to a swine, as it is said (Ps. 80:14): "The swine from the forest gnaws at it." This swine, when it lies down, stretches out its hooves, as if to say, "See, I am a clean (kosher) animal." So too, those who first rob and plunder and then pretend to be honorable. During the entire forty years, Esau kidnapped wives from their husbands and violated them. When he was forty years old, he said: "My father married at forty; I, too, will do the same."

וַיְהִי עָשׂוֹ בֶן-אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת-יְהוּדִית בַּת-בְּעֵרִי הַחִתִּי וְאֶת-בְּשֵׁמֶת בַּת-אֵילֹן הַחִתִּי.

רע"ו

עָשׂוֹ הָיָה נִמְשָׁל לַחֲזִיר, שֶׁנֶּאֱמָר יְכַרְסֵּמְנָה חֲזִיר מִיַּעַר (תהילים פ'), הַחֲזִיר הַזֶּה כְּשֶׁהוּא שׁוֹכֵב, פּוֹשֵׁט טַלְפָּיו, לּוֹמֵר רְאוּ שְׂאֲנֵי טְהוֹר; כִּן אֵלוֹ גּוֹזְלִים וְחֹמְסִים וּמְרָאִים עֲצָמָם כְּשֵׁרִים; כֹּל מ' שָׁנָה הָיָה עָשׂוֹ צָד נָשִׁים מִתַּחַת בְּעֲלִיהֶן וּמְעֵנָה אוֹתָם, כְּשֶׁהָיָה בֶן מ' אָמַר אָבִיא בֶן מ' שָׁנָה נָשָׂא אִשָּׁה, אִף אֲנִי כּוֹ.

*Rashi

An acronym for "Rabbi Shlomo Yitzchaki [son of Yitzchak]," (France, circa 1040-1105) the foremost commentator of the Bible and Talmud.

Source 3 Genesis 25:34

And Esau despised the birthright.

וַיְבֹזַע עֵשָׂו אֶת־הַבְּכֹרָה.

Rashi

רש"י

Scripture attests to his wickedness, that he despised the service of the G-d.

הַעֵיד הַכְּתוּב עַל רָשָׁעוֹ שֶׁבִזָּה עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל מְקוּמֹם.

Source 4 Rashi, Genesis 25:30

And on that day, Abraham died, lest he see Esau his grandson falling into bad ways, for that would not be the “good old age” that G-d had promised him. Therefore, G-d shortened his life by five years, for Isaac lived one hundred and eighty years, and Abraham lived only one hundred and seventy-five years.

וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מֵת אַבְרָהָם, שְׁלֹא יֵרְאֶה אֶת עֵשָׂו בֶּן בְּנוֹ יוֹצֵא לְתַרְבוֹת רָעָה, וְאִין זֶה שֶׁיֵּבֶה טוֹבָה שֶׁהַבְּטִיחוּ הַקְּב"ה; לְפִיכֵן קִצַּר הַקְּב"ה ה' שָׁנִים מִשְׁנוֹתָיו, שֶׁיִּצְחָק חֵי ק"פ שָׁנָה וְזֶה קַע"ה.

Source 5 Talmud, Tractate Bava Kama 92b

Rava* said to Rabba bar Mari: What is the source of that which people say, “A bad palm tree strolls and goes to be among a grove of barren trees”, [i.e., bad people seek out other bad people?] Rabba bar Mari replied: This matter is written in the Torah, repeated in the Prophets, and triplicated in the Writings, and we learned it in a Mishna, and in a *baraita*.

אָמַר רַבָּא * לְרַבָּה בַּר מַרִּי: מִנֵּין דְּבַר זֶה שְׁאוּמְרִים אֲנָשִׁים: מַטִּייל וְהוֹלֵךְ דְּקַל רַע אֲצֵל אֵילָנוֹת סָרְקָ (כְּלוּמַר, אִישׁ רַע הוֹלֵךְ אֲצֵל אֲנָשִׁים שְׂאִינִים הַגּוֹנִים)? אָמַר לוֹ: דְּבַר זֶה כְּתוּב בַּתּוֹרָה, שְׁנוּי בְּנְבִיאִים, וּמְשׁוּלָשׁ בְּכְתוּבִים, וְשְׁנִינֵי אוֹתוֹ בְּמִשְׁנֵיתֵינוּ, וְנִשְׁנָה בְּבִרְיֵיתָא.

It is written in the Torah, as it says: “And Esau went to Ishmael.”

כְּתוּב בַּתּוֹרָה - שְׁנֵי אָמַר: "וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו אֶל יִשְׁמָעֵאל" (בְּרֵאשִׁית כח, ט), (מִשְׁמַע: הַלֵךְ לְכִיּוּצָא בּו).

In the *beraita*, we learned that Rabbi Eliezer said: "Not for naught did the starling go to the raven but because it is its kind, as they are both unkosher."

בְּבִרְיֵיתָא - שְׁשְׁנֵינוּ, ר' אֱלִיעֶזֶר אוֹמַר: לֹא לְחִנָּם הֵלֵךְ זְרִיזִיר אֲצֵל עוֹרֵב, אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִיְנוֹ שֶׁל הָעוֹרֵב שְׂאֵף הוּא עוֹף טָמֵא.

*Abba ben Joseph bar Hama (c. 280 - 352 CE), who is exclusively referred to in the Talmud by the name Rava, was a leading Babylonian rabbi of the fourth generation of the Talmud. He is known for his debates with Abaye (in which his is almost always the final view) and is one of the most often cited rabbis in the Talmud.

>> The Rebbe

This is utterly bizarre: the Torah wants to describe the elevated spiritual state of a bridegroom about to establish a Jewish home – but couldn't find a better example than Esau...who married the daughter of Ishmael – who was “special” in her own right; our Sages say about this wedding, “Not for naught did the starling go to the raven but because it is its kind...” Is this really the wedding of note which teaches us that a bridegroom is forgiven of all of his sins?

Esau, On Purpose

The answer: It is specifically Esau's wedding which teaches us about the supreme importance of procreating – “be fruitful and multiply” – and revealing the power of G-d in this world. The Torah specifically chose to emphasize this point with regard to Esau; despite his terrible character, all his sins were forgiven when he decided to be fruitful and multiply.

This also explains why this story interrupts the description of Jacob's sojourn to Haran: it emphasizes how terrible Esau was; even after all his sins were forgiven, Jacob still needed to flee for his life... But nevertheless, despite Esau's abject spiritual state, all his sins

ולכאורה, תמוה ביותר: כאשר התורה רוצה לבאר את גודל מעלתו של חתן שעומד לבנות בית בישראל - לא מצאה התורה מקום שממנו ילמדו ענין זה אלא מחתונתו של עשו הרשע... שנשא לאשה את בתו של ישמעאל, ככל ה"מעלות" - בלשון סגי נהור - שהיו לה, כדברי חז"ל³ בנוגע לחתונה זו: "לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב" ... ומחתונה זו למדים בנוגע לכל חתן שעומד לבנות בית בישראל - "מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו"?

והביאור בזה - שהיא הנותנת: כדי להדגיש את גודל המעלה שבענין ד"תולדות", "פרו ורבו", גילוי כח האין סוף בעולם - שזוהי תכלית ומטרת הנישואין - בחרה התורה להדגיש ענין זה אצל עשו, שלמרות שיודעים את גודל רשעותו, מכל מקום, כאשר הלך לקיים את הציווי "פרו ורבו" - מחלו לו על כל עוונותיו!...

ועל פי זה מתורץ גם מה שסיפור זה בא באמצע הסיפור אודות הליכתו של יעקב לחרן - שבזה מודגשת גודל הירידה של עשו, שאפילו לאחרי שמחלו לו על כל עוונותיו,

were forgiven for one single reason: he engaged in the most elevated of commandments: "Be fruitful and multiply."

This, therefore, is the message of Parshat Toldot [which, literally, means "offspring"]: the importance of bearing children, to "be fruitful and multiply," as it is expressed in the story at the end of the Torah portion.

עדיין הוכרח יעקב לברוח מפניו... ואף על פי כן, למרות היותו בתכלית הירידה שאין למטה ממנה - מחלו לו על כל עוונותיו, וכל זה - מפני גודל המעלה שבענין ד"פרו ורבו"!

זהו איפוא התוכן דפרשת תולדות - גודל מעלת הענין ד"תולדות". "פרו ורבו", ועד להדגשת גודל ההפלאה שבדבר - בסיום וחותם פרשת תולדות, כנזכר לעיל בארוכה.

משיחת שבת פרשת תולדות, מברכים החודש

וערב ראש חודש כסלו, ה'תשמ"ה

תורת מנחם ה'תשמ"ה חלק ב' עמוד 27

B. Spiritual Procreation

>> The Rebbe

The True Meaning of Being Fruitful

On a deeper level:

The concept of a marriage between man and woman is derived from the concept of the “marriage” between G-d and the people of Israel (who are often called husband and wife – in Song of Songs and in many of the teachings of our Sages). In other words, the union between Israel and their Father in Heaven which is materialized through studying Torah and engaging in the mitzvot.

Just as the goal of a literal marriage is to procreate and establish a family, the goal of our marriage with G-d is to “be fruitful and multiply” in a spiritual way. Mitzvot, for example, are compared to fruit; similarly, our sages said that if someone teaches Torah to his friend's child, it is as if he has given birth to that child. In simple terms, the goal is to draw the entire Jewish people closer to Judaism, Torah and its commandments.

ובפנימיות הענינים יש לומר:

נישואי איש ואשה (כפשוטם), הרי הם משתלשלים מהנישואין, כביכול, דהקב"ה וכנסת ישראל (שנקראים איש ואשה, כמבואר בארוכה בשיר השירים ובמדרשי רבותינו ז"ל), והיינו הדביקות וההתאחדות דישראל ואביהם שבשמים, על ידי עסק התורה וקיום המצות כו', עד לתכלית הדביקות וההתאחדות.

וכשם שתכלית ענין הנישואין (הגשמיים) הוא בשביל קיום מצות פרו ורבו גו', הולדת בנים...⁴ כן הוא גם בנשואין שבין ישראל ואבינו שבשמים, שתכליתם הוא בשביל פרו ורבו דישראל (ברוחניות),⁵ שזה כולל כללות עבודת האדם "מאי פירות . . מצוות",⁶ כמאמר חכמינו ז"ל "כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו", ובכללות - קירוב בני ישראל ליהדות, תורה ומצוותיה.

6 סוטה מט, סע"א.
7 סנהדרין יט, ב.

4 ולהעיר גם מפרש"י בראשית ב, כד.
5 ראה סה"מ תרנ"ט ע' טז-יז.

On this note, we can each learn a lesson from the teaching of our Sages mentioned above, that all the sins of a bridegroom are forgiven.

First of all, this is a message of encouragement for every person who choose to dedicate himself to spreading the teachings of Judaism the spiritual form of being fruitful and multiply: He is being told that “all his sins are forgiven.”

Moreover: This negates the claim raised by a number of people – that they are not worthy enough to serve in the role of teachers and “givers.” In their view, knowing how far they are from perfection, they must work on themselves before they work on others.

This is the lesson from the teaching regarding Esau: the very decision to dedicate your life – or a significant portion of – to engage in spiritual procreation brings heavenly success to your personal state of being; “all your sins are forgiven,” and naturally, you become worthy to give others as well.

ועל פי זה יש ללמוד גם הוראה למעשה לכל אחד ואחד, ממאמר חכמינו ז"ל הנזכר לעיל, ש"מוחלין להם כל עוונותיהם":

לכל לראש יש כאן עידוד וחיזוק מיוחד לכל אחד ואחד הבוחר לחלקו ולגורלו להתעסק בהפצת התורה וחיזוק היהדות וכו' - פרו ורבו ברוחניות - שמובטח לו ש"מוחלין לו על כל עוונותיו".

ויתירה מזו - זה שולל טעות של כמה, שטוענים שאינם ראויים לאותה איצטלא, להיות מן המשפיעים טוב לכל ישראל, כי ידע אינש בנפשי' שעדיין רחוק הוא משלימות עצמו, ועליו לקיים הוראת חכמינו ז"ל⁸ "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אתרים".

בא הלימוד ממאמר חכמינו ז"ל הנזכר לעיל... שעצם ההחלטה להקדיש את חייו, על כל פנים חלק חשוב מחייו, לעסוק בפרי'ה ורבי'ה (ברוחניות), מביאה סיוע ועזר הקב"ה (גם) בעבודתו הפרטית, ש"מוחלין לו כל עוונותיו" (ובמילא הרי הוא גם "קשוט עצמו" תחלה), ועל ידי זה גם עבודתו עם אחרים תהי' בשלימות יותר, כדבעי.⁹

(8) ב"מ קז, סע"ב. וש"נ.

(9) ראה יפה מראה לירושלמי בכורים שם.

Everybody Can

Moreover: If you think you are in the lowest possible place, remember that this idea (that a bridegroom is absolved of his sins) was told to us regarding the marriage of Esau – teaching us that your previous state is irrelevant. Even if you resemble Esau, G-d forbid, the moment you choose to spiritually procreate and dedicate your life to draw the Jewish people closer to their Father in Heaven, you will be raised out of your previous state and your true identity will come to fore (i.e., that your true desire is to fulfill the mitzvot and distance yourself from prohibitions) and naturally, all your misdeeds will fall away.

עוד זאת: גם אם נדמה בעינינו שהוא בתכלית הירידה שאין למטה ממנה - הרי ענין זה (מחילת עוונות דחתן) נרמז גבי נשואי עשו, ללמדנו, שאינו נוגע לעיכובא מצבו הקודם, וגם אם מצבו הרוחני הוא שפל ביותר (על דרך חס ושלום עשו הרשע), הרי תיכף כשבא לקיים מצות פרו ורבו הרוחנית ובוחר לו לחלקו ולגורלו לעסוק בקירוב אחינו בני ישראל לאביהם שבשמים, הרי הוא מתעלה¹⁰ ממעמדו ומצבו שלפני זה,¹¹ ומתגלה אמיתית מהותו (זה שרוצה לקיים כל המצות ולהתרחק מן העבירות), ובדרך ממילא נמחלו ונמחקו כל עוונותיו.

11) להעיר מקונטרס דרושי חתונה תרפ"ט (ע' כב. סה"מ קונטרסים ח"א כז, א): וזהו שארז"ל (פנהדרין דצ"ש ע"ב) כל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו דזהו"ע הקביעות בלימוד התורה ברבים דוקא שע"ז נעשה ברי' חדשה.

10) להעיר מרמב"ם סוף הל' שמיטה ויובל: ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש . . . אשר נדבה רוחו אותו כו' להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו כו' (וכמ"ש בהלכה יב שם שענינו של שבט לוי הוא "להורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים") הרי זה נתקדש קדש קדשים כו'.

C. Sage, Leader and Groom

Source 6 Jerusalem Talmud, Bikkurim 3:3

They wanted to appoint Rabbi Ze'ira* to a post, but he did not want to accept it. But when he heard it said that, “a bridegroom, a sage, and a leader are absolved of their sins,” he accepted the position.

Regarding a sage: The verse states, “Rise before the sage and honor the elder.” What is the following verse? “When a convert lives among you...” Just as all the sins of a convert are forgiven, so too, a sage who is appointed – all his sins are forgiven.

Regarding a bridegroom: “Was her name actually Mahalath? Wasn't her name Basemath? Rather, this name teaches us that all Esau's sins were forgiven.

Regarding a leader: “Saul was one year old when he ruled.” Was he one year old? Rather, all his sins were forgiven like a one-year-old child.

רַבִּי זְעִירָא, רָצוּ לְמַנּוּתוֹ
(לְמִשְׁרָה רוֹחֲנִית), וְלֹא
רָצָה לְקַבֵּל עָלָיו, בֵּינוֹ
שָׁשְׂמַע שְׁלוֹמֵי־דִים: חֲתָן,
חָכָם וְנָשִׂיא, גְּדוּלָה מְכַפֶּרֶת
(שְׁהַמִּינוּי לְגְדוּלָה, מְכַפֶּרֶת
עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם), קִיבֵל עַל
עֲצָמוֹ אֶת הַמִּינוּי.

חָכָם - מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם
וְהַדְרָת פְּנֵי זָקֵן (אִיזְהוּ זָקֵן -
זֶה שְׁקִנָּה חֲכָמָה). מָה כְּתוּב
אַחַר כֵּן? (וַיִּקְרָא יִט) וְכִי
יִגוֹר אֶתְכֶם גֵּר בְּאַרְצְכֶם לֹא
תוֹנוּ אוֹתוֹ. מָה הִגֵּר מוֹחֲלִין
לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו, אִף חָכָם
שֶׁנִּתְמַנֶּה מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל
עֲוֹנוֹתָיו.

חֲתָן - וַיִּלֶךְ עָשׂוֹ אֶל יִשְׁמַעְאֵל
וַיִּקַּח אֶת מַחֲלַת בַּת
יִשְׁמַעְאֵל. וְכִי בְּשִׁמַּת שְׁמָה
(הָרִי לְמַדְנֹו שְׁבִשְׁמַת שְׁמָה,
וּמַדּוּעַ קוֹרָא לָהּ הַכְּתוּב
מַחֲלַת)? אֵלָּא שֶׁנִּמְחַלוּ לוֹ
כָּל עֲוֹנוֹתָיו.

נָשִׂיא - (שְׁמוּאֵל א יג) בֶּן
שָׁנָה שְׂאוּל בְּמַלְכוֹ. וְכִי בֶן
שָׁנָה הָיָה? אֵלָּא שֶׁנִּמְחַלוּ
לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו כְּתִינוּק בֶּן
שָׁנָה.

***Rabbi Ze'ira** (known in the Babylonian Talmud as Rabbi Zeira) was a member of the third generation of Talmudic rabbis who famously immigrated from Babylonia to the Land of Israel. He was called Ze'ira (little) in reference to his short height.

>> The Rebbe

We can now understand the common denominator between the three categories of people who are forgiven for their sins: the sage, leader, and bridegroom. The sage and leader also take on the task of spiritually being fruitful and multiplying. A sage is someone who teaches Torah to the Jewish people, and a leader is someone who “answers to G-d alone.” In other words, he is a king. What is the task of a king? As Maimonides writes, his task is to “advance the true faith” and encourage the Jewish people to follow Torah and mitzvot.

על פי זה מובן עוד צד השווה של השלשה שמוחלין להם עוונותיהם - חתן חכם ונשיא - כי גם חכם ונשיא ענינם להעמיד “תולדות”, “פרו ורבו” ברוחניות, ד”חכם” אמיתי הוא המלמד תורה לעמו ישראל (כפסק הרמב”ם “מצוה על כל חכם וחכם מישראל ללמד את כל התלמידים”), ונשיא - שאמיתית תואר “נשיא” הוא מי ש”אין על גביו אלא ה’ אלקיו”, דהיינו מלך... שענינו של מלך הוא (בלשון הרמב”ם) “להרים דת האמת”, לכופף כל ישראל לילך בדרך התורה והמצוות ולחזק בדקה כו’.

לקוטי שיחות, חלק ל', עמוד 167

Source 7 The Rebbe, 9 Sivan 5723 (1963)

This is an appropriate time to mention someone who was recently appointed to a leadership position. Since he was appointed by Jewish people – “the divine presence rests on every ten people” – and among them many dozens of G-d fearing men, the Talmud’s statement is, no doubt, applicable: “A leader is absolved of his sins.”

There are those who will question this assumption, but all questions come from the opposite of holiness. My father-in-law [the previous Rebbe] is well known to have said that the way to test something – is by its result. In this case, on his first day in the new position, he immediately engaged in an act of peace – reuniting a husband with his wife and children – and despite the difficulties it entailed (as they wrote to me) he did it with enthusiasm. In that case, by-gones should be by-gones; as stated, “he is absolved...”

With regard to the future: despite the unique challenges that a leader faces, May G-d give him the strength to overcome all obstacles and tests that will come his way; most of them are, in fact, mere illusions. May he use the opportunities that he has now and that

כאן המקום להזכיר אודות אחד שבימים אלו עלה לגדולה¹², וכיון שהמינוי לגדולה הי' על ידי בני ישראל, אשר, "אכל בי' עשרה שכינתא שריא"¹³, ובפרט שביניהם ישנם כמה עשיריות יראי השם, הרי בודאי חל על זה מאמר הגמרא¹⁴ "העולה לגדולה מוחלין לו כו".

- ישנם כאלה ששואלים קושיות כו'. אבל, ידוע שכל קושיא היא מסטרא דהיפך הקדושה¹⁵. ועל פי הידוע מדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁶ שהבחינה על כל דבר היא התוצאה בנוגע לפועל, הרי רואים שתיכף ומיד ביום הראשון שעלה לגדולה, פעל בענין של עשיית שלום, להשיב איש לאשתו ובני ביתו, ולמרות שהדבר הי' כרוך במאבק קשה (כפי שכתבו לי), עסק ופעל בזה מתוך זריזות כו'. וכיון שכן, יש לשכוח על כל הענינים שהיו בעבר, וכאמור, ש"מוחלין לו כו".

ובנוגע להבא - הרי אף ש"כל הגדול מחבירו וכו"¹⁷, יתן השם יתברך שיתגבר על כל המניעות והנסיונות שיזדמנו לו, ובפרט שרובם

(14) ראה ירושלמי בכורים פ"ג ה"ג. מדרש שמואל רפ"ז. הובא בפרש"י עה"ת וישלח לו, ג.

(15) זח"ג קכד, ב (ברע"מ). הובא בתניא אגה"ק סכ"ו.

(16) ראה אג"ק שלו ח"ד ע' סז (נעתק ב"היום יום" כג סיון))
(17) סוכה נב, סע"א.

(12) הכוונה להמינוי של הרש"ז שזר (ראה גם מכתב ער"ח סיון שנה זו (אג"ק חכ"ב ע' תנב)) - (המו"ל).

- יש לציין שכ"ק אדמו"ר שליט"א פתח בנימה של הסתייגות, באמרו, שלכאורה, מהו הצורך להכניס את עצמו ב"מקום צר"? אך מיד הפטיר, שמשמא, בסופו של דבר, יהי' זה "מקום רחב".

(13) סנהדרין לט, א.

he will have in the future to strengthen and spread Torah and traditional Judaism (without being influenced by those who want to compromise etc.) and use his abilities – especially in light of the blessings he received from the [previous] Rebbe – to spread Torah and Judaism throughout the land of Israel, making it worthy of being called a Holy Land.

אינם אלא דמיונות כו',
וינצל את האפשרויות שיש
בידו עתה, ויהיו לו בעתיד,
עבור החזקת והפצת התורה
והיהדות המסורתית (מבלי
להתפעל מאלו שרוצים
לעשות פשרות וכו'),
וינצל את הכחות שניתנו
לו - ובפרט שקיבל ברכות
מרבינו נשיאנו - עבור
הפצת התורה והיהדות
בכל ארץ ישראל, שתהי'
באופן המתאים לכך שארץ
הקודש יקרא לה.

משיחת שבת פרשת נשא, ט'
סיון, ה'תשכ"ג, בלתי מוגה.